

**ΚΑΘΟΥΝΤΙΚΑ
ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΜΑΤΙΑ**

Οι όφθαλμοί είνε οι πυρσοί του προσώπου. Φωτίζουν την φυσιγνωμίαν, ως οι αστέρες φωταγωγούν τον ουράνιον θόλον.

Απαράλλακτα, όπως αι φράσεις έρμηνεύ ο την σκεψιν, τα βλέμματα ψάλλουν την μελωδίαν και τας προσευχάς της καρδιάς.

Οι όφθαλμοί δέν είνε μόνον αι ευσαιθητοί φωτογραφικαί πλάκες, ένθα άντανακλώνται αι εικόνες της έξωτερικής πραγματικότητος. Είνε ταύτοχρονώς τα κάτοπτρα της ψυχής.

Τά παιδι ώραια μάτια και τά παιδι γοητευτικά είνε τά ειλικρινή. Ούτως οι όφθαλμοί, εκφράζοντες τας περιπετειάς του αισθηματικού βίου ήμων, άπολήγουν νά προσλάβου, εις έκάστην από ήμās, ιδιαίτεραν χαρακτηριστικήν έκφρασιν, ή οποία δέν είνε ούτε ο τύπος αυτών, ούτε τό χρώμά των, ούτε ο ρυθμός των, ούτε ή φωταυγής έντασις των. Μή αποδίδετε εις τω σχημα των όφθαλμών την σπουδαιότητα την οποίαν ή λαϊκή δεισιδαιμονία αποδίδει εις αυτό.

*Αναγνωρίζετε άπλως τούς ώραίους όφθαλμούς και τό εύγλωττον θέλητρόν των από την εύγαμίαν του τόξου του βλεφαρού, τό όποιον πρέπει ν' αναπτύσσεται με εύρύτητα, σχεδόν με μεγαλοπρέπειαν, από της ρίζης της ρινός μέχρι του κροτάφου.

Οι ώραιοί όφθαλμοί δέν είνε ούτε στερογγύλοι, ούτε συνεσταλμένοι. Δέν πρέπει νά προεξέχου έξω από την κόγχην, ούτε νά βυθίζονται εις αυτήν πολύ βαθέως. Κατά τό χρώμα εκδειάζονται οι μέλανες όφθαλμοί και ή ποιητική γλυκύτης των γαλανών.

Οι φαιοί όφθαλμοί έχουν θωπείας απροόπτους και οι γλυκοπράσινοι όφθαλμοί ύπόσχονται ήδυπαθείς συμφωνήσεις.

*Η φιλός ή οποία αναφλέγει την άπόχρωσιν των όφθαλμών, καθιστά αυτούς υπερόχους κατά τινας στιγμάς

Προβαίνει μέχρι του σημείου ώστε νά μεταβάλλη την άπόχρωσιν ταύτην άναλόγως της ένδομύχου έξέσεως ή της μάς έμφυγώναι. Και ή πάσχον όφθαλμοί, ξαιρετικώς γοητευτικοί διά την ποικιλίαν της έκφράσεώς των και την μάρον έπιβολήν την οποίαν έξασκούν.

*Η γυ ή έννοσι την γλώσσιν των όφθαλμών. Γνωρίζει νά μαυτεύη εις την άτολίαν ενός βλέμματος, τον φλογερν πθόν τον όποιον τούτο έμπεριέχει. Τετραπει νά ένθαρρύνη, δι' ενός βλέμματος, τον πρό πολλού άποκρουόμενον έριστήν. Τό βλέμμα εκφράζει πολλάκις και πλείοτερα του λόγου.

*Υπάρχουν όφθαλμοί έστερημένοι φυσικού κάλλους, οι όποιοι έν κοίτοις είνε θαυμασίως έκφραστικοί. *Υπάρχουν ώσαύτως ό φθαλμοί μικροί, χωρίς έξωτερικήν έπίδειξιν, οι όποιοι όμως είνε πλήρεις μειδιαμάτων, καλοκαγαθίας και ευσθυμίας, οτινες διοχετεύουν ρευστόν άκατανίκητον και του όποιου ή άκτινοβολία σκορπά άπόροπτον λαομα εύγενείας επί όψεως ήδικημένης ύπο της φύσεως.

Χάριν λοιπόν των ώραιων σας όφθαλμών, και προς ένίσχυσιν της όράσεως, πλένετε από καιρού εις καιρόν τούς όφθαλμούς με νερό άλμυρό. *Εκδέτετέ τους εις τον άχνόν του βραστού καφέ.

*Ωσαύτως δύνασθε άπόβωθ νά μεταχειρισθήτε την έξής σκευασίαν:

Sulfate de zinc... Ο γρ 30
*Ιρις Φλωρε τίας... Ζ -
Hydro at de bluet... 1/4 λίτρας

*Ωσαύτως κάμνετε συχνάς πλύσεις με ύδωρ μελιώτου
Ο ΑΛΧΗΜΙΣΤΗΣ

*Εκτίναξε δεξιά στη πεδιάδα μιá δολόκληρη πόλι.

Ποιό ήτον λοιπόν αυτό τό μέρος; *Ένας χωρικός περνούσε. Τόν έρώτησα και μου άπάντησε :—«Είστε στο Μπουζιβιάλ».

Και άπάντητος του είπα :—«Πώς στο Μπουζιβιάλ; Είσαι βέβαιος;»

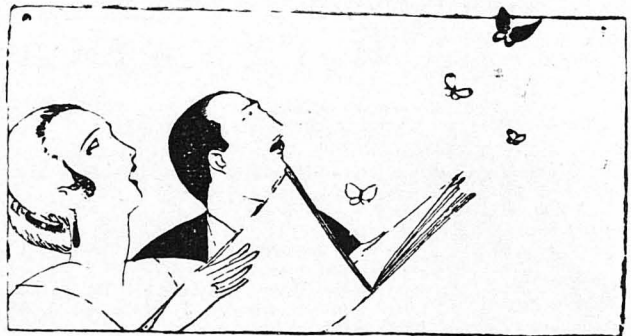
— «Ω βεβαίωτατος;»

*Η κυρία γε είσε σίν τρελλή. *Επρότεινα νά πάρομε άμιάς για νά φθάσομε στής Βερσαλλίας, μά μου άπάντησε :

—«Μά την πίστι μου, όχι ! Είνε πολύ άστείο και έχω μεγάλη πείνα. *Άλλως τε κατά βίθος είμαι ήσυχη. *Ο άνδρας μου δέν θα ξαναύρη τον δρόμο ασφαλώς, και είνε κέρδος για μένα νά έλευθερωθώ από αυτόν λίγες ώρες».

Εισήλθαμε τότε σ' ένα ξενοδοχείο κοντά στην όγθη και έπήραμε ιδιαίτερο δωμάτιο. *Η κυρία σχεδόν έμέθυσε, έτραγούδησε, ήπιε σαμπάνια και έκαμε όλε της τρέλλες. ... μέχρι και της άπατης του συμβίου !... Αυτή ύπήρξε ή πρώτη μου νεανική περιπέτεια !

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΤΡΕΙΣΜΟ

Πολύ μικρός άγάπησα μικρούλα, χωρίς έννοια
κ' έκαρτερούσα το καιρό
νά μεγαλώση, νά χαρώ

Χρυσό φεγγάρι πρόσωπο και στήθη χρουσταλλένια.

Περνούν τά χρόνια βιαστικά και φεύγουν φορτωμένα
τή νεότη μας και τή χαρά,
Χωρίς νά στρέψουιν μιá φορά
και νά παρηγορήσουιν δυο μάτια δακρυσμένα.

Ξεβλασταρώσαμε κι' ή δυο, μηλιά και κυπαρίσσι,
μά πριν καλοφουντώσω έγώ,
έκείνη έκαμε καρπό,
Και δέν έκαταδέχθηκε γι' αυτό νά μου μιλήση.

Περνούν τά χρόνια βιαστικά κι' έχονται φορτωμένα
με χιόνια και με γηρατειά,
σβούν τής καρδιάς μας τή φωτιά,
Κι' αφήνουιν νά στήθια μας ήραίστεια σβυσμένα

M. Δ. ΣΕΓΙΖΑΝΗΣ

ΚΟΙΜΗΘΗΝΑΙ - ΑΠΟΘΑΝΕΙΝ

*Αχ ! ποιος δέν έλπίζει στο κόσμο και ζή ;
Μιά μέρα, σε λίγο, ψυχή μου, μαζί
θά πάμε νά μάσομε γιούλια
στής άνοιξιν μέσα τούς κήπους, ποδιές,
Και λούλουδα πάχουν βορειές μυρωδαίς,
ύακίνθους, άμιοκλήμα, γιούλια.

Θά μάσομε κρίνα και ρόδα βουνά
γαρούφαλα, βιόλες, μοσιές κ' ύστερνά
εδώ στη φωγή καμαρά μας,
θά δούμε, σφαλώντας τή θύρα, μαζί—

*Αχ ! πους δέν έλπίζει στο κόσμο και ζή ; —
ν' άνοίξουιν, ψυχή, τά φτερά μας !

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ

*Στής θάλασσας άπάνω τά νερά
ένος τεχνίτη με μυαλό και γνώσι
μεγάλο άγώνα είχε μιá φορά
παλάτι ξακουστό νά θεμελιώση».

*Έρριξε πέτρες, μάραρα, βουνά
ριζώναι βράχος φοβέρους στο πάτο.
*Ο βράχος ανεβαίνει τώρα: νά
πού βγαίνει και παλάτι από κάτω.

*Έτσι και σύ μ' όλη τή τρικυμία,
στά βάθια της ψυχής ζήμας νά ριζώσης.
Στή γλώσσα του λαού, που είνε μιá,
παλάτι φοβερό νά θεμελιώσης.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΨΥΧΑΡΗΣ

